

Det hele begynner med en telefonsamtale med en venn. Han forteller om et spesielt fjell ikke så langt fra hjemplassen min. På dette fjellet var det i gamle dager en noaideskole, et sted der samiske sjamaner fra et vidstrakt område møttes for å konkurrere i ferdigheter og motta undervisning. Dessuten var det en offerplass.

Alle disse opplysningene vekker min interesse, pga. tidligere erfaringer med hellige steder. På Internett finner jeg kart og noen bilder av fjellet. I påfølgende samtaler får jeg flere detaljer, og det blir gradvis tydelig at ting begynner å skje. Stemningen på arbeidsrommet skifter dramatisk. Rommet skifter karakter, som om noe usynlig kommer på besøk. Et veldig nærvær følger. Etter hvert merkes disse fornemmelsene hver gang jeg tenker på fjellet, spesielt når jeg ser på bildene og følger kartet. Alt dette gjør min fascinasjon og interesse enda større.

Jeg begynner å drømme om det hellige fjellet, om å sveve over fjellviddene. Det står helt klart for meg at jeg må dra dit. Alene. Likevel kjennes en viss uro, for fjellets kraft synes så "spiss". Tvetydig, potensielt farlig.

UNDERVEIS

En formiddag bærer det av gårde. Det er sommervormiddag, en viktig dato for de som levde i enhet med naturen og syklusene. Etter noen minutters kjøring ser jeg sju traner som spankulerer stolt på et jorde like ved veien. Jeg stopper bilen, tar bilder. De flyr av gårde, skyer. Etter noen minutters leting, finner jeg et par små dun og en halvstor fjær.

Etter en stopp i nærmeste by og proviantering, bærer det videre. En siste matbit inntas på ei veikro like før avkjørselen inn i fjellheimen. Nå kommer dette nærværet igjen, denne gang med tydelige bilder av en samisk noaide. Han har gråhvitt hår, skjegg og skinnklær. Det lyser styrke og en slags fullendt kraft av ham. Samtidig er det noe utfordrende. Den usynlige kraften har en merkbar innvirkning på sinnet. En fiks idè begynner å kverne, mens jeg med skepsis holder igjen og betrakter det hele etter beste evne. Like plutselig slipper det tak.

Turen går videre opp en smal skogsvei, innover i fjellandskapet. "Be cool", sier sjaman Ailo Gaup på sms. Han har vært en venn og mentor siden 2002, og igjen finner han de rette ordene. Det føles bra å gjøre dette alene, samtidig godt å få litt åndelig støtte. Selv været blir overraskende bra etter en heller grå start.

De første fem kilometerne er i et vakker

skogslandskap med store steiner langs stien. Jeg har funnet fram til rett tid, for det er fullmåne og sommervormiddag samtidig. Den forholdsvis tunge sekken inneholder ved til et brennoffer. Etter en halv times vandring stopper jeg ved en mystisk plass. Høye, rare steiner står under en fjellklump. Et fjellvåkpar vokter plassen. De flyr liker over med sine såre skrik. Det er vakker, men jeg må gå så mye lenger, og klokken er allerede godt utpå dagen.

Rett før stigningen starter raster jeg ved en turisthytte. Der kommer jeg inn i et lag av tiden som flyter bak den ordinære tiden. Møter en avdød, en jeg aldri har møtt i levende live, men kun kjenner av omtale. En slektning via inngifte. Jeg har hatt lignende erfaringer før, men aldri med akkurat denne personen. Det skjer på et innvendig plan, men bekreftes av innsikter og en kjærlighetsfølelse som fyller meg. Det hele er en nær, varm opplevelse. En god følelse fyller hjertet, og innsikter om forhold til de nærmeste kommer flytende også mens jeg går videre.

ALENE PÅ VIDDA

Naturens skjønnhet slår meg. Jeg går i en fri og god alenehet, til tider syngende av full hals. Været skifter. Det er strålende sol, som etter hvert skifter over til regn mens den ene